Ч. 283. Субота 31 (18) грудня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провинциї:

на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(До ситуациї. — Внутрішні відносини в Росиї. — Марокко. — Росийско-японьска війна).

Ми вже згадували на сїм місци, що деякі нїмецкі ґазети заповідають якусь важну несподїванку, якусь зміну, котру глуха чутка означувала близше словами „зміна кабінету" або „розвязанє парляменту". Здає ся, що обіцювана несподїванка не сповинить ся, бо віденьска ґазета „Fremdenblatt" так пише о онегдашній авдиенциї президента мінїстрів д ра Кербера у Є. Вел. Цїсаря: „Перший то крок на дорозї ведучій до нового витвореня відносин. Нагле заостренє ситуациї занепокоїло у високім степени публичне мнїнє. Загально витворює ся переконанє, що уступленє кабінету не поправить ситуациї. Тим менше можна думати о злїпленю нового кабінету з ґруп, котрі заняли в комісиї буджетовій неприхильне становище супротив правительства. А скоро не можна з нездібного до працї парляменту утворити правительства, то не знати, длячого инший кабінет міг би лекше упорати ся з трудностями, як теперішний. Доки не наступить помиренє народностий, инша система як вибрана д-ром Кербером єсть неможлива". А всеж-таки чутка о несподїванцї не втихає, а навіть прибирає щораз виразнїйшу форму можливости якоїсь важнєї зміни в правительстві.

„Бюрократия своє, а нарід своє" — отсими словами можна би схарактеризувати теперішні відносини в Росиї. Росийскі чиновники перепудили ся, що нарід домагає ся права дивити ся їм на пальцї і хотїли би спинити весь конституцийний рух. За звістну ухвалу потягнено городского голову міста Москви до одвічальности а рада міста шле єму адресу; цар назвав жаданя чернигівского земства „зухвалими і нетактовними" а в московскім земстві ухвалюють адресу до царя з подібними жаданями. Громадским радам в містах заказано займати ся справами політичної натури а петербургска рада громадска постановила скликати репрезентантів міст з цїлої Росиї — словом борба бюрократизму і самодержавія на житє і смерть з росийскою суспільностию жадаючою конституциї. Манїфест царя Николая уважають загально в цїлій Европі за побіду росийскої бюрократиї, бо хоч цар дуже невиразно обіцює деякі реформи, декотрі навіть лиш условно, то все-таки переведенє тих реформ поручає бюрократиї, котра очевидно по свому дасть вираз реформам, які цар заповів і они позістануть без практичної вартости.

„N. fr. Presse" одержала з Петербурга інтересний причинок до історії царского манїфесту. На кілька недїль перед іменованєм кн. Мірского мінїстром готов був цар згодити ся безусловно на слїдуючі реформи: Запорука ненарушимости особи і майна, повна свобода совісти, рівноуправненє всїх народностий, розширенє компетенциї земств, основанє найвисшого трибуналу для допильнованя строгого поступованя після законів. Цар не міг лиш рішати ся в справі допущеня вибираних репрезентантів народу до участи в роботах департаменту для господарки державної і департаменту для законів в державній радї. Він пристав на то, щоби скликати збори земств до Петербурга, бо мав надію, що збори ті пристануть на обіцяні ним реформи. Більшість членів була готова згодити ся, але членам петербургского і тверского земства удало ся переперти ухвалу звістних одинайцять точок. То ще збільшило нерішимість царя. Відбула ся зараз рада всїх членів царскої родини. Цариця мати, вел. кн. Сергій і Володимир були за тим, щоби сей рух зараз здушити, а другі великі князї, іменно Михайло Александрович, брат царя, були за наданєм лїберальних реформ. Так стояла справа, аж нараз московска дума ухвалила дня 13 с. м. звістну резолюцию, жадаючу конституциї. Се зробило на царскім дворі величезне враженє.

Перегони і любов.

(З нїмецкого — Фелїкса Лїллї).

1.

По вступленю на престол королевої Єлисавети в роцї 1558 прийшов для Анґлії лїпший і веселїйший час. Королева охороняла і підпирала штуку і науки і любила сама всілякі розривки і забави, так, що й перегони, що майже забули ся за часів лютого панованя Генриха VIII. і єго наслїдницї Мариї, тепер увійшли знов в звичай.

Перегони відбували ся тодї на сьвятого Теобальда, недалеко Льондона, де льорд Бурлей, знаменитий муж державний і мінїстер королевої, мав замок з величавим парком. Там була велика рівна площа, що дуже добре надавала ся до перегонів. Джокеїв, таких, як нинї, тодї ще не знали, а на своїх конях їздили самі двірскі паничі і шляхтичі; то було річию чести.

За найлїпшого їздця уважав ся загально молодий льорд Архібальд Ґодольфін; очивидно всї говорили, що й єго кінь єсть найлїпшим і найскоршим конем до перегонів в Анґлії. Всї знатоки так говорили, але не єго суджена, хороша Евелїна Черчіль, двірска дама королевої.

Она сказала свому судженому одного дня:

— Мій кінь о много лїпший, як твій і я умію лїпше і скорше їздити верхом як ти.

Молоді шляхтянки уміли тодї справдї добре і сьміло їздити на кони. І то було цїлком оправданим. Тодї бо їзда в повозах була ще мало уживана, бо тодїшні повози то були тяжкі скринї, без пружин і всяких иньших устроєнь для вигідної їзди по злих, повних вибоїв і дір дорогах. Їздити в таких скринях було правдивою мукою, тому й не диво, що панї, а особливо молоді, воліли відбувати свої подорожі верхом.

Так як льорд Архібальд Ґодольфін уважав ся за найлїпшого їздця між мужчинами, так леді Евелїна Черчіль між женщинами. Тому слова молодої і живої дївчини не видавали ся цїлком неоправданими.

Очивидно що єї суджений сьміяв ся з того; він пробовав вибити їй з голови ту дурну гадку, але она обставала при своїм чим раз упертїйше, а вкінци сказала загнївана:

— Не віриш менї? Добре, то нехай прилюдно рішить ся перед цїлим сьвітом на сьвятого Теобальда. Королева буде сама на перегонах, знаю о тім. Будемо обоє переганяти ся і то переберу ся за мужчину і поїду на своїм кони.

— Справдї знаменита гадка! — скрикнув Архібальд сьміючи ся.

— О що заложимо ся?

— О що хочеш.

— Отже о пару рукавиць.

— Нехай буде. І ще о один поцїлуй.

— Також добре.

І так умовили ся. Вскорі розійшла ся о тім чутка на дворі королевої і в широких кругах знатних людий; всюди говорено о тім. І королева Єлисавета живо зацїкавила ся тою справою. З своєї скарбницї веліла вийміти хорошу, богато украшену чашу, яку призначила на нагороду для побідницї або побідника.

— — — — — — — — — — — —

В дни перегонів окружила товпа цїлу площу густими лавами. На пишно прибраній трибунї під багряним бальдахимом сидїла королева з своїми двірскими дамами; на других трибунах були достойники краю. Крім того довкола множество людий всїх верств.

Архібальд Ґодольфін появив ся на своїм кони, а Евелїна Черчіль переодїта за мужчину на своїм. Дано знак і обоє пустили ся в найбільшім ґальопі наперед; она як здавало ся, сидїла так добре і певно як і він. Пять разів мали обїхати цїлу площу.

В часї чстирох перших обїздів держали ся обоє побіч себе, нї він нї она не були на переді. Але при кінци пятого і послїдного обїзду полишив ся він трохи позаду, так, що она вкінци при найбільшім напруженю свого коня прийшла перша до мети.

Призвітні оклики і оплески роздали ся довкола на трибунах. Хороша побідниця, сияюча від щастя в почутю своєї побіди приймила від королевої нагороду. Королева відозвала ся усьміхаючись:

— Як перед двома тисячами лїт в старій Грециї підчас торжества в честь Дияни побідила грецка дївиця грецкого молодця в бігу, так тепер побідила анґлїйска Амазонка анґлій-

По раді мінїстрів під проводом царя постановлено вже 15 с. м. потягнути до одвічальности кн. Ґоліцина. Тимчасом і мінїстер фінансів дістав вість про конституцийний рух з Києва. Тамошні професори заявили, що студентскі непокої аж тоді скінчать ся, коли заведенє конституциї в Росиї надасть академічному житю новий напрям і коли справа просьвіти в державі піднесе ся. Тоді під проводом царя відбула ся друга рада мінїстрів, але не ухвалено нїчого. Від тої пори ходила чутка, що цар подасть якісь свої постанови до відомости народови.

З Мелїлї доносять до Мадриду, що в Марокку настало велике негодованє на Францию і що скоро би француске правительство схотїло збройно виступити против марокканьского султана, то в цїлім краю буде оголошена сьвята війна против Франциї, а тоді прихильники султана і претендента до престола сполучать ся сейчас против Французів. Справа марокканьска непокоїть також у великій мірі і іспаньске правительство, але праса іспаньска дораджує, щоби не мішати ся; нехай Франция сама то з'їсть, що собі наварила.

Про занятє форту Ерлюншан під Порт Артуром доносять урядово з армії облогової до Токіо: „Ліве крило і центрум висадили у воздух дня 28 с. м. о 11 годинї перед полуднем шанцї на фортї Ерлюншан, відтак занято сю точку штурмом і під охороною тяжких пушок мимо сильного неприятельского огня. О 4 год. по полудни обсаджено внутрішну лінію пушечну, а відтак дійшло войско аж до самого вершка форту, звідки неприятель мимо дуже сильного опору мусів уступити ся. О 8 годинї вечером цїлий форт Ерлюншан був в наших (японьских) руках“. Після донесеня Бюра Райтера дістало ся при занятю форту Ерлюншана 500 Росиян до неволї і ледви третина могла втечи. Страти Японцїв виносять 1000 людий.

Новинки.

Львів дня 30-го грудня 1904.

— **Відзначенє.** Є. В. Цїсар надав старшому інспекторови евіденцийному Володисл. Слушкевичеви у Львові титул і характер евіденцийного директора.

— **Сто позичкових кас** засновано — як доносить будапештеньска „Недїля“ — на области угорскої Руси. Сотну касу основано оногди в Бурштинї, мараморошского комітету. Почин до економічного подвигненя угорских Русинів дав бувший мінїстер рільництва Даранїй.

— **Пригода на зелїзници.** З Яворова доносять нам: В пятницю, дня 23 с. м. межи стациями Лелехівскою а Стариками вискочила із шин машина особового поїзду, що ішов з Янова до Яворова. Крім двогодинного опізненя не потерпів з людий нїхто поважнїйшого ушкодженя.

— **Спаситель 600 людий.** Моряк на Гельґоляндї Ровдерт, що сими днями переходить на пенсию, виратував за 30 лїт своєї морякої служби 600 осіб від смерти в филях моря.

— **Огнї.** В Пісках коло Щирця, львівского повіта, упало сими днями жертвою пожару 6 селяньских загород. Шкода обчислена на 8000 К, була лише на незначну квоту обезпечена.

— **Обкража церкви.** До церкви в Яричеві новім дістали ся сими днями в ночи невислїджені доси злочинцї і розбивши деревляну касу, забрали з неї книжочку галицкої каси щадничої на 680 К і 177 К готівкою.

— **Утеча вязнїв.** З арешту суду повітового в Дрогобичи утїкли в ночи з 19 на 20 с. м. три арештанти, що були в слїдстві обжалувані о крадїж, а то Петро Яким, Іван Пристай і Іван Гнїдий.

— **Убийство і самоубийство.** З Жовкви доносять: Підофіцир 4 п. уланів, Іван Янковский, застрілив онгоди в Жовкві в готели „під каритою“ свою любовницю Йосифу Черкавску, а відтак відобрав собі житє. Причина того самоубийства поки що невияснена.

— **Арештованє сьвященика.** До краківскої Now-ої Reform-и доносять з Люблина, що в ночи з 26 на 27 с. м. на граници люблиньскої і сїдлецкої ґубернії увязнено якогось сьвященика з Галичини, котрий хрестив униятских дїтий. Сьвященика звязали, заковали в кайдани, а відтак піхотою пігнали на замок до тюрми, де скованого запроторено до темницї. Там він спить в болотї на барлозї. Назвище сьвященика удержують власти у великій тайнї, а то в тїй цїли, щоби австрийскі власти, дізнавши ся про назвище сьвященика, не зажадали его видачі.

— **Чорна книга кравцїв.** У Відни завязало ся в послїдних часах товариство під назвою „Новий віденьский союз кравцїв“, котрого цїлию єсть реформа кредитових відносин, охорона перед стратами наслїдком удїлюваня товарів на кредит, заложенє власного розвідочного бюра і безплатне посередництво в доставі робочого і склепового персоналу. Союз буде вести також для ужитку своїх членів викази тих довжників, що не заслугують на кредит.

— **Викритє тайної друкарнї.** З Білої Церкви на Українї доносять, що жандармерия викрила там і забрала якусь тайну друкарню, імовірно власність социялїстичного „Бунду“. Була укрита в хлопскій хатї. Коли жандарми добували ся до середини, приловлені ставили опір, стріляючи з револьверів.

— **Кілько гине робітників** в копальнях вугля в Пенсильвенїї — тїй одній із Сполучених Держав, де працює найбільше руских емігрантів з Галичини і Угорщини? — Після звіту Бюра гірничого за рік 1903 пострадало в тім роцї житє 518 робітників а тяжко покалїчених було 1.325. Найбільше людий людий гине в наслїдок засипаня камінєм, менше від вибуху ґазів і злої вентиляциї, отже головно з причини недогляду копальняних наставників, котрі не можуть дати собі ради, бо єсть їх за мало, а властителї копалень не побільшають їх числа, бо був би більший видаток, а житє людске для них — дешеве. В 34 остатних роках згинуло в пенсильвеньских копальнях 11.346 робітників, отже пересїчно 322 річно. В порівнаню з нещасливими випадками в копальнях в Анґлїї виказує статистика, що там гине річно на тисяч — 1 робітник, а в Пенсильвенїї гине 5 на тисяч.

— **Для любителїв рускої музики.** Впр. О. П. Бажаньский, найстарший наш музик, автор перших руских опер: Довбуш, Марійка, Весїлє, Улляна, Олеся і Біла циганка, написав і видрукував слїдуючі твори: 1) Істория руского церковного пінія, цїна 1 К, 2) Малоруский музикальний народний тон, 1 К, 3) Руско-нар. поетична музикальна ритмика, 1 К, 4) Малоруска народна мельодика 2 К, 5) Руско-народна музикальна гармонїя 2 К, 6) Руско-народна муз. опера 2 К, два послїдні твори з богатими нотними примірами і 7) Нова метода записуваня руско-народної мельодиї (а властиво се ясно і глибоко удокументована ріжниця межи старою системою руско-народної

ского їздця. То горда і во вік памятна подія для цїлого анґлїйского жіноцтва!

Відтак одержала Евелїна від свого суженого виграний заглад, пару хороших рукавичок, а коли опісля були самі, і умовлений поцїлуй.

— А видиш, що я правду казала! — скрикнула з утїхою.

— Так, мушу то признати — сказав він усьміхаючись.

— Отже я умію лїпше їздити як ти.

— Ти того доказала.

— І мій кінь лїпший від твого.

— І того не перечу.

2.

Кілька днів був Ґодольфін в товаристві кількох приятелїв в однім складї вина і всї були дуже весело настроєні. Приятелї почали з него трохи жартувати:

— Як ти, найлїпший їздець Анґлїї, міг дати побідити ся молодій дївчинї? То сьмішна річ! Неможливо, аби дійстно було. Признай ся, Архібальде, ти умисне дав ся побідити твоїй суджениї!

— Очивидно! — крикнув молодий шляхтич. — Аби то відгадати, не треба богато надумувати ся. Я хотїв моїй любій Евелїнї справити радість.

— Славно! Так і належало зробити. За таку річ можна тебе лиш похвалити.

Вскорі товариство розійшло ся. Льорд Ґодольфін був трохи невдоволений з себе, він майже жалував, що зрадив приятелям свою тайну

І мав до того причину, бо коли він по кількох днях відвідав суджену, приймила она его дуже холодно словами:

— Знаєш, що тепер на дворі і скрізь в містї оповідають собі про тебе і про мене?

— Що такого? — спитав він причуваючи щось злого. — Що оповідають? Я справдї цїкавий.

— Леді Ґрей говорила менї; она-ж найлїпша моя приятелька. Она довідала ся о тім від ґрафинї Лендсдавн, котра чула то від леді Перкінс, а тота від леді Ноттінґен, котрій знов донесено від ґрафинї Пемброк, якій звірила ся леді Маллінґфорд.

— Справдї пречудна збірка злобних язиків!

— Ох, то страшно погано! — крикнула Евелїна, зриваючи ся з крісла. — Леді Маллінґфорд довідала ся від свого брата, котрий єсть твоїм добрим приятелем.

— Так! — сказав Архібальд. І тихо сказав до себе: Чорт его побери! Знаю вже, о що іде. Маллінґфорд мусів виговорити ся. Він же був тоді в моїм товаристві.

А Евелїна говорила огірчена:

— Слави, яку я здобула собі на поли перегонів, відмавляють менї. Кажуть, що ти умисне дав ся менї побідити. То сам мав то сказати в товаристві льорда Маллінґфорда і других твоїх приятелїв.

— Не уважай на такі сплетнї, люба Евелїно!

— Нї! Та справа мусить цїлком точно розслїдити ся.

— Длятого?

— Бо я пересьвідчена, що я справедливо придбала собі назву побідницї і тої слави не хочу утратити. Тепер скажи на твоє шляхотске слово чести: Чи ти справдї говорив щось такого перед кількома днями?

— Коли ти мене так питаєш, то мушу сказати правду — відповів Архібальд, зморщивши трохи чоло, бо стало єму трохи нїяково. — Так, люба Евелїно, я то сказав.

— Ти дав себе побідити з любови для мене?

— Так. І за то мене похвалили і сказали, що я зробив як годить ся лицареви.

— Оно так було би, коли би то було правда, бо в такім случаю був би то дійстно доказ твоєї любови, з якого я лиш тїшилась би.

— Отже всьо добре! — скрикнув утїшений льорд.

— Нї! — відповіла она різко. — То не добре. Бо коли би то було неправдою, що ти сказав, то було би найпоганїйшим дїлом з твоєї сторони. Ти сьвідомо позбавив би мене моєї заслуженої слави.

— Повтаряю, що то правда.

— То мусиш ще доказати.

— Як?

— За чотири тиждні будуть знов великі перегони; будемо знов обоє переганяти ся. І коли ти мене дійстно побідиш, то будеш моїм одиноким любим —

— Люблю, коли ти так говориш.

— Але як не побідиш, тоді буду тебе уважати брехуном і мушу тебе погорджувати.

— О, о! — скрикнув він, удаючи страх.

музики а новою системою темперованої західно-европейскої музики). У нас се доси одинокі твори о руско-народній музиці і всї ті цїнні твори (вартости 10 К) їх автор о. п. Бажаньский, бажаючи причинити ся до розширеня знаня руско-народної музики, на поли котрої працює нонад 40 лїт дає даром, доки накладу вистане, кождому рускому музикови, що хоче теоретично образувати ся, а також для бібліотек „Боянів" і бурс — просить лише прислати одну корону на оплату почти під адресою: о. П. Бажаньский, Львів-Підзамче улиця Жовківска ч. 50 с. І пов. З сего дару скористали перемискі бібліотеки тов-а „Боян", Руского дївочого інститупу, Бурси гімн., Інтернату СС. Василіянок, за що складають сердечну подяку.

— **В своїй хатї своя правда і сила і воля!** Родимцї! І опять ми соколи галицкої Руси просимо Вас, люби Родимцї, о поміч в нашім розпочатім дїлї. Наші відзиви до складаня жертв на будову Сокільнї прогомонїли без великого успіху. Але ми пукаємо в трете до Вас. Поможіть нам здвигнути Сокільню! поможіть нам довершити сей храм, а станесь він певно осередком орґанїзациї і народної служби. Про средства до здвигненя сокільскої сьвятинї Ви чуєте Родимцї що дня: се 10-коронові позички та льоси фантової льотериї. І вічно будуть ждати Вас ті самі поклики від Соколів: Набувайте позички! а Ви наші рускі Красавицї не забувайте про нашу фантову льотерию! Найже сей поклик не остане без успіху і нехай лепти Ваші вибудують дім не для нас а для Вас, бо ми нїчо инше як служба Ваша. Гаразд! — Старшина Тов-а гімн. „Сокіл" у Львові.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 30 грудня. „W. Ztg." оголосила цїсарске розпорядженє на основі §. 14 установляючи провізорию буджетову на пів року і продовжаюче закон о підпираню державою маринарки торговельної.

Будапешт 30 грудня. В сенатї заявив Стурдза, що з причини уступленя міністра скарбу і міністра рільництва цїлий кабінет подав ся до димісиї.

Чіфу 30 грудня. (Бюро Райтера). Вислїдком загального штурму на Порт Артур, який розпочав ся дня 25 с. м., єсть то, що Японцї значно розширили свої лїниї і зближили ся до Ляотешану. Після оповіданя прибувших з Дального Японцїв войска японьскі заняли також горб Янґубан.

Петербург 30 грудня. Адмірал Скридлов має в сїчни вернути до Петербурга.

Петербург 30 грудня. Цар і вел. кн. Михайло Александрович виїхали вчера вечером на перегляд войска. Цар попращає відходячі на війну віддїли в Міньску, Бобруйску, Одесї, в окрузї харківскім і Армавір.

Петербург 30 грудня. Росийска аґенция телєґрафічна доносить з Тамбова: По засїданю ґубернїяльного земства, на котрім відбули ся вибори, присутна на засїданю публика, зложена переважно з властителїв шинків і крамарів, поганьбила членів земства, відгрожуючись їм всїляко. Демонстрация відбула ся на улици мимо присутности і чинного виступленя полїциї. О причинах демонстрациї нема вісти.

НАДІСЛАНЕ.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, Чарнецкого, ч. 26.

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі вищі, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

— Уступаєш? — спитала.

— Нї! Радо пристаю на заклад, коли хочеш. А тепер будьмо знов добрі з собою аж до дня рішеня!

— — — — — — — — — — — —

Коли молодий льорд зійшов ся знов з своїми приятелями, робив балакливому льордови Маллїнґфордови важкі докори. Мало що не прийшло між ними до поєдинку. Але на щастє вдали ся ще завчасу другі товариші і втихомирили обох палких противників, так що они погодили ся.

Вскорі стало всюди звістно, що при найблизших перегонах буде знов леді Евелїна Черчіль бороти ся о першу нагороду з своїм суджениям, а також звістною стала причина тої нової борби, в наслїдок чого цїкавість, особливо у женщин ще збільшила ся.

Був хороший серпневий день, коли відбували ся перегони. Дано знак і обоє рушили з місця.

В часї перших трех об'їздів держали ся обоє знов побіч себе; але відтак при четвертім полишив ся Архібальд трохи по заду. Вже здавало ся, що молода леді вийде знов з перегонів побідницею і вже наперед витано єї оплесками і голосними окликами. Як хорошо она їхала, як пашіли єї лиця, як блищали очи!

Полишав ся ще пятий і послїдний об'їзд. Нараз почула она за собою шалений ґальоп Архібальдового коня. По при неї переле тів він як стріла і добіг до мети о яких пятнайцять довжин коня скорше як суджена. Обоє позсїдали з коний. Утомлена упала она в єго рамена.

— Я побіджена — шептала. — Так, ти правду казав: умієш лїпше їздити як я, а твій кінь лїпший від мого. Мій любий Архібальде, в тобі нема фальшу — то моя потїха. Бериж мене разом з моїм конем, з золотою чашею королевої і зі всїм що моє!

Найлїпший їздець Анґлїї подружив ся вскорі з найкрасшою дївчиною. Від прихильної для них королевої одержали дорогоцїнний дарунок. Від того часу Евелїна не брала вже участи в перегонах, але Архібальд одержав ще неодну нагороду з своїм скорым конем.

Вскорі по тім устроювано в Анґлїї крім Льондона ще й в инших містах кіньскі перегони, а королева всюди давала для побідників нагроди. То само робили відтак єї наслїдники Яков I. і Кароль I., однако сей послїдний тілько в перших лїтах свого нещастного панованя. Коли вибухли несупокої, котрі позбавили єго власти а відтак житя, перегони підупали, а за правлїня Кромвеля майже цїлком забули ся.

Але коли опісля вступив на престол Кароль II. розпочали ся за того веселого короля на ново всїлякі забави, а особливо перегони. І Кароль II. давав кождого року золоту чашу яко нагороду для першого побідника.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).